

LITERARNA DELAVNICA ŠENTa

DAROVANJE

2010

MARTINA POČKAJ

mentor literarne delavnice: Vladislav Stres

pesmi so avtorsko © zaščitene

Izdajatelj **ŠENT**,
Cigaletova ulica 5, 1000 Ljubljana
<http://www.sent.si/>

Uredil: Vladislav Stres
http://stres.a.gape.org/kulturniki/kulturniki_index.htm

Izvodov: 50

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

POČKAJ, Martina

Darovanje / Martina Počkaj. - Ljubljana :
ŠENT, 2010. -
(Edicija Literarna delavnica)

ISBN 978-961-92991-0-4

253972736

NAMESTO UVODA

Rojena sem 16.11.1956 kot šesti otrok v mali vasici pod Gorjanci, ki nosi zanimivo ime: Žvabovo pri Šentjerneju.

Že od ranega otroštva je bil moj »prijatelj«
papir na katerega sem pisala povedi svojega sveta.

Kadar pretvorim svoja doživetja v poezijo postanem srečna s samo sabo in z vsem kar obstaja na zemeljski obli.

Prišlo pa je do tega, da sem nehala pisati, kar nekako pozabila sem na to. Le tu in tam sem napisala kakšno priložnostno pesem.

Od februarja 2010 obiskujem literarno delavnico katero vodi naš mentor Vladislav Stres. Naj posebej poudarim, da sem se pri njem mnogo naučila. Pač ima v sebi energijo, da je tako mene, kot upam tudi ostale udeležence, veliko naučil. Naučila sem se pisati pesmi na določeno temo, katero nam, udeležencem delavnice, pripravi na zanimiv način.

Enkrat tedensko se zberemo skupaj, se malo pogovorimo in izberemo temo, velikokrat na podlagi fotografije ali predmeta kar nam mentor predstavi.

Martina Počkaj

A handwritten signature in blue ink that reads "Martina Počkaj". The signature is fluid and cursive, with the first name being the most prominent part.

AFORIZMI

napisan pred 20. leti:

»Pravijo da je denar sveta vladar
vendar je Ura naš gospodar.«

napisan pred 16. leti:

»Življenje je kot reka
katera je element narave.«

napisan na literarni delavnici 26.10. 2010:

»Ljubimo sebe
in ljubili bomo ves svet
ki obkroža nas
in vsa bitja.
Takrat se zavedamo,
da smo tudi sami ljubljene.«

Martina Počkaj

ROJSTVO JUTRA

*Ko poljubi Sonce Zemljo,
zadiha vse na tem planetu
- Zemlji.*

*Rodi se tisoč
mislí v glavah
malega zemljana.
Ptice katere vstanejo,
še predno Sonce vzide,
še bolj bučno pojó
svoje pesmi,
katere tako milo in nežno
božajo ušesa človeških glav.*

24. 2. 2010
Martina Počkaj

OPOMIN - NARCISU

*Ne bodi tako zagledan vase,
saj si le drobna točka na
zemeljski obli.*

10.3.2010
Martina Počkaj

***Sončni zahod je pomenil najin odhod,
slovo.***

*Nemo sva strmela,
si novih sončnih žarkov zaželela,
novo upanje prihodnost...
Z naju zginil zadnji je nasmeh,
ko rdečina neba spustila se je na dno morja.
Zavedala sva se
da s tem
najina sreča je odšla.*

*Ko Sonce se za gorami skrije,
Luna svojo deželo oblije,
ko se k spanju odpravlja
zora in mrak sta njun zmenek
čas, ko se za hip skupaj na Nebu ustavita,
pozdravita,
se nasmejita
in drug drugemu dobro jutro, lahko noč
zaželita.*

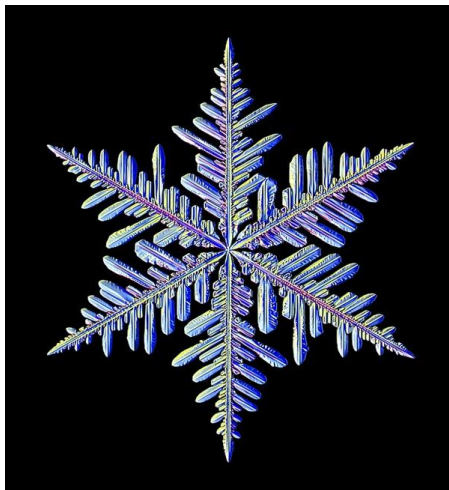
napisana ok. 1998 (edina pesem zbirke, ki ni nastala med literarno delavnico)

Martina Počkaj

NOČ

*Noč je, temna noč.
Nebo je zlato od zvezd,
Luna sanjava plove med njimi.
Zaspale so ptice,
tiha nežna rosa
pada na drobne trave
in me zaziba v sladko spanje.*

24.3.2010
Martina Počkaj

ROJSTVO IN ZORENJE

*Z krikom sem se rodil v svet.
Vdihnil
in strune življenja so zapele v meni.*

*Raslo je v meni vse
in začutil sem božajoče žarke
Sonca v sebi.
Božale so me oči očeta Zemlje
in počasi sem sprejel dotik dežja.
To ni bil dež, pač pa solze sreče
katere so kanile na mé iz očesa mátere.*

*Rasel sem, bil včasih votel kot ostarelo deblo
vendar je v meni
tlelo
in nikoli nisem pomislil
da je to zlati prah ŽIVLJENJA!*

*7.4.2010
Martina Počkaj*

POMLADNO JUTRO

*Kako lepo je, ko svit
poljublja Zemljo -
ptice pojó ji svojo pesem
ob ritmu vetra,
kateri boža listje trav
in izvablja drobna bitja,
katera prikukajo na plano.*

*Prekrasni metulji
razpró svoja mehka krila
in poleté v nebo.*

*V srcu mojem takrat
je svetel dan,
moj glas prešeren
nasmeh na licu.*

*V Duši moji takrat dviga se
na tisoče zlatih iskric
ki me razsvetlé
veselo zakorakam v DAN.*

21.4.2010
Martina Počkaj

POMLADNO JUTRO II.

*Kako lep je Svet
ko svet poljublja Zemljo,
zadiha
in ptice vstanejo
na prelestnih krilih nosijo pesmi
svojih drobnih grl,
proti Soncu.*

*Takrat se moja BIT spoji z Naravo.
Oddaljen štropot bistrega potočka
daje ritem mojemu srcu.*

19.5.2010
Martina Počkaj

TVOJIH 5 MINUT

Ustavi se kdaj.

In zazri se vase.

Zazri se kdaj

v zvedave oči svojega semena.

In pobožaj kodre svojega otroka.

Prisluhni prelestnim zvokom petja ptic in šelestu trav

- odpri svojo trdo dlan.

Sprejmi vanjo nežno ročico.

Takrat začutil boš Sonce v sebi,

ko videl boš sijaj na prešernih licih,

katera krasé smehlajaj sreče

tvojega otroka.

26.5.2010

Martina Počkaj

UJETA V KALUP ŽIVLJENJA

*Ni le tanka koža,
ki prekriva moje telo.*

*Včasih me zgrabi krč,
ki me spravi v kalup in odrevenelost,
vendar se sile temé spremene v orkan.
Kot ognjena strela šine čez bremena življenja
moj pogled proti,
od sonca ožarjenemu nebu.*

*Nemir v meni zaspi.
Odreveneli udi se znova prepoje s krojo
znova se zavem - DA ŽIVIM.*

9. 6. 2010
Martina Počkaj

RAZDAJATI SE DRUGIM

*Kako lepo je nekaj dati,
hkrtati občutiti, da je vzklilo
seme tvojega daru
in pričakovati
bogato žetev.*

*Nikoli pa se ne smeš razdati
do zadnjega vlakna
svoje biti, ker potem
si le še kot trhla
veja drevesa
katera počasi usiha
ter na koncu
kloni.*

7.7.2010
Martina Počkaj

Biti dober in ljubiti bližnjega

*je veliko zadovoljstvo
s katerim polniš in bogatiš
svet okoli sebe
brišeš sence žalosti
katerih temne sile so zajele
ves ta naš ubogi SVET.*

17.7.2010

Martina Počkaj

SONCE

*Na neskončno modrem nebu kraljuje Sonce
katerega ugaša Luna.
Ptice prižigajo zvezde
z iskricami med svojim perjem
vsak večer
ko gozd zaspi.*

*Tiho šumenje listja
in trepet drobnih trav
sprejme pod okrilje
živalski svet.*

To je zame Raj na Zemlji.

24.7.2010

Martina Počkaj

„Proti ognju se lahko boriš z vodo
proti vodi se ne moreš se boriti z ničemer.“

VODA IN OGENJ

S silo vode sem pridroela na ta svet.

*Prijateljica mi je v vročih dneh,
ko poboža z osvežujočim dihom
mojo pregreto kožo.
Pred seboj ruši mostove,
boža kamne in hrani vsa živa bitja.*

*Ogenj pa je zelo varljivo.
Je prijeten, ko razsvetli temno noč,
ko pogreje naše premraženo telo.
Daje nam tudi upanje, saj večno hrepenimo
- po svetlobi in toplini.*

*Včasih pa je velik sovražnik narave.
Zato ljudje, zavejmo se že enkrat
in prisluhnimo
pojdimo vase
ter gradimo mostove prijateljstva.
In ne požigajmo z ognjem nasilja
- ta naš Svet.*

11.8.2010
Martina Počkaj

VESELJE

*Vesela sem kadar pričaram
nasmeh na lička otrok.
V mojem srcu je radost
ko se prižigajo
v očeh ljudi
zlate iskrice veselja.*

*Smeh, ki privore iz srca
zdravi Dušo!*

1.9.2010
Martina Počkaj

POLETNI DAN

Prebudil me je štropot dežja.

*Že se oglasil je predirni zvok in nato bučno petje
zboru v krošnji
divje češnje
pod mojim oknom
zapela je družina črnih
KOSOV.*

29.9.2010
Martina Počkaj

POT ŽIVLJENJA

*Včasih si želim
da bi postala PTICA
kajti pogled na razprta krila osvobodi
osamljenost moje Duše.*

*Telo mi pove
kdaj se v Duši
poraja ljubezen
do bližnjega.
Duša postane Sonce v meni
dokler ne kane na njo
temen madež greha,
kateri ugaša to Sonce
in takrat me stisne
do bolečine,
kot da bila bi vkovana
v jeklene okove.*

*Vendar vedno znova posije
čez ozka vrata Sonce
in zavem se da je vredno živeti.*

*15.9.2010
Martina Počkaj*

TA NAŠ SVET

*Včasih sem kot trda črna skala.
Pa zašumi listje
v krošnjah topolov
ob potočku,
kjer mi nudi udobno posteljo
mehka trava.*

*Potoček zažubori.
Z njim zaživim sama
in zadiham,
moj pogled pa se izgubi v krilih ptic,
ki se dvigajo pod nebo
proti žareči krogli
ki vstaja izza obzorja.*

*SONCE je vstalo.
Zaživelo je vse na planetu ZEMLJI.*

*Srečna sem, da živim.
In svobodna sem v sebi.*

*1.9.2010
Martina Počkaj*

SADOVI ZEMLJE

*ZEMLJA je kot mati.
Hrani vsa bitja,
nosi vse v svojih nedrih.*

*Potoki reke in širni oceani,
so otroci njé.*

*Mi ljudje smo tudi delci
vsega tega.*

*Preživlja nas,
nosi in nas krepča.
Najlepša pa je kadar jo obsije SONCE
in zaveje veter,
ki ponese naše misli proti NEBU.*

*1.10.2010
Martina Počkaj*

VRČ ŽIVLJENJA

*Življenje je kot nikoli izpita kupa
iz vrča slasti
- včasih trpkost bolečine.*

*Vedno znova pa se poraja
hrepenenje katero vzbuja Sonce,
ki zaiskri se pod robom kupe.*

*Zato vem,
da res nikoli ne smem zavreči sreče,
tudi ako kupa včasih kalna je.*

*Globoko v sebi čutim,
da je nešteto smisla v eni
sami slani kaplji,
ki od sreče kane čez rob te kupe.*

*In začutim,
da sem jokala v sebi,
ker sem srečna.*

13.10.2010
Martina Počkaj

RAJ NA ZEMLJI

*Od vzhoda do zahoda
se vzpenja mavrica.*

*Veter póje svojo pesem
v krošnjah visokih evkaliptov.*

Jate ptic preletavajo nebo.

*Osamljen Albatros poišče si pod sinjo gladino vode
svoj zalogaj.*

*Morje zamrmra svojo bučno pesem,
valovi udarjajo v stene skal.*

*Sonce počasi tone
na obzorju, mavrica blede.*

Pa vendar je v moji Duši mir.

Vem, da zjutraj vstala bom v sveže, sončno JUTRO.

20.10.2010
Martina Počkaj

RETORIKA GOVORJENJA

*Govoriti pomeni zame živeti.
Telo je kot struna violine,
dirigent pa je misel
katera je hitrejša od zvoka.*

26.10.2010
Martina Počkaj

MLEKO - SOK ŽIVLJENJA

*Toplina, ljubezen, prijateljstvo
vse to se skriva v eni sami kaplji,
ki kane vate
iz očesa Sonca, ki zažari
na licu matere,
ko prvič ponudi dojko
- svojemu otroku.*

3.11.2010

Martina Počkaj

MOSTOVI ŽIVLJENJA

*Kot mumije smo
včasih ujeti ljudje.
Enostavno zapremo se v okove
trpljenja,
ki kot peklenški ogenj nas žge.*

*Vseeno pa v nas gori
ogenj hrepenenja
katerega prižiga
lok mavričnih barv
razprostrtih preko neba.*

*Ta nam pošilja vino življenja,
ki včasih v iskri zaneti
- vihar v srcih ljudi.*

*Pa vendar drobna rosa,
katera prši iz sive megle,
osveži veter
kateri veselo zapoje v krošnji dreves
- daje upanje
da se ta naš
kruti, pokvarjeni svet
kdaj spremni!*

10.11.2010
Martina Počkaj

VEČER

*Kamor se ozrem
vidim Sonce
ki zahaja za obzorje.
Za hip zaprem oči
in začutim to Sonce v sebi.*

*Šelest listja in trav
prepleten z vonjem cvetic in petjem ptic
me ponese v neznano.
Sprehodim se po pesku.
Prisluhnem kamnu,
ki zajechi pod mojim podplatom.*

*Zaželim si, da bi mene
in vse kar živi
potolažila zvezda večernica,
ki se zablešči na robu neba.*

*Ležem k počitku
in rečem lahko noč
veselemu nasmehu razigranega Meseca,
ki ožarja Nebo.*

17.11.2010
Martina Počkaj

ZIMSKO JUTRO

*Nebo je zastrto s prosojno belo zaveso.
Mir je v moji Duši!*

*Moji podplati se tiho pogrezajo
v mehko odejo snega.
Ščebet drobnih siničk je balzam
za moja ušesa.*

*Veje dreves,
obložene s prelestno belino snega,
se sklanjajo h materi Zemlji
katera počiva pod plaščem snega.*

*1.12. 2010
Martina Počkaj*

SREČA

*Smehlajaj na obrazu prijatelja
je kot balzam za Dušo
katera večno hrepeni
po toplem objemu.*

3.11.2010

Martina Počkaj

V PREMISLEK

Ta naš ljubi svet se čedalje bolj pogreza v témo, v govno, ker se je človeštvo prepustilo tokovom negativizma.

Vse premalo se zavedamo, da je na tone lepote okoli nas in v nas samih. V naših Dušah se porajajo bolečine, katere počasi vodijo v otopelost, katera se počasi pretvarja v zlobo, hudobijo, kar vse vodi v neko ničnost, katera ni vredna tega našega planeta. Pohlep, bes in sovraštvo je postalo prekletstvo tega sveta. Skušajmo kdaj stopiti iz sebe in pomisliti, da vsak posameznik trpi v sebi, pa ne premore poguma, da bi se uprl na način, kateri ne bi ogrožal njega samega in njegovih bližnjih. Pohlep, prevara in vzvišenost hodijo po tem svetu, kot morilci planeta.

15.12. 2010

Martina Počkaj

SREČA 2.

*V resnici sem se rodila
le enkrat,
a tekom življenja zorela
in s spojem dveh src
porodila novo, še eno
srce.*

9.12.2010

Martina Počkaj

